

Hà Khánh Phương

Chuyện Tình Qua Internet

Chúng tôi quen nhau cũng khá lâu, thư đi thư về, thư qua thư lại, những đổi trao gần như là xói mòn vào tận tâm tư của mỗi chúng tôi. Còn gì mà chúng tôi không tỏ rõ cho nhau nghe đâu, từ chuyện lớn đến việc nhỏ, nhất nhất buồn vui gì cũng nói ngay, chỉ sợ ngày mai rồi sẽ không nói được y như vậy.

Và bây giờ, sau mấy năm tìm hiểu, chúng tôi quyết định gặp mặt nhau.

Hôm nay, trước giờ đến chỗ hẹn, chúng tôi còn gọi cho nhau.

Bên kia đầu dây nói, giọng của Trung Kiên vang lên đầy tự tin:

- Nguyệt Yên, chúng mình đến điểm hẹn nhé.
- Vâng, em đến ngay mà.
- Em nhớ cho anh màu áo để nhận diện.
- Em sẽ mặc áo trắng, trên ngực áo cài hoa hồng đỏ.
- Sao hoa hồng đỏ?
- À, vì em còn mẹ.
- Vậy anh sẽ mặc áo đen và trên ngực áo sẽ cài hoa hồng trắng, vì anh không còn mẹ.
- Đúng như vậy anh Trung Kiên nha.
- OK.

.....

Cách mấy tiếng đồng hồ sau, tại điểm hẹn, Trung Kiên ngồi trong quán cà phê, tay cầm chiếc ảnh nhỏ của Nguyệt Yên xem lại cho có xem, chớ thật ra gương mặt của cô bạn gái Nguyệt Yên đâu còn lạ gì qua tâm não của anh nữa. Một ngày không biết bao nhiêu lần, anh đã ngấm nhìn bạn gái qua tấm ảnh nhỏ lấy ra từ mạng internet, và có lẽ không thể nào không nhận ra cô bạn gái ngay bây giờ. Qua ảnh, Nguyệt Yên khá đẹp, với mái tóc dài đen mượt, gương mặt trắng mịn thanh tú, đôi mắt thì đẹp làm sao, nhưng với ánh mắt lại buồn da diết. Gương mặt và ánh mắt có thể làm tê dại những ai trong tuổi yêu đương khó tránh khỏi xao xuyến cõi lòng, dù ở hạng tuổi nào.

Đã quá hơn ba mươi phút, vẫn chưa thấy ai mặc áo trắng cài hoa hồng đỏ xuất hiện. Vì Trung Kiên ngồi ở vị trí dễ nhìn người đối diện, nhưng ngược lại khó có ai nhìn thấy anh vì chỗ có lẽ hơi khuất. Mãi ngóng tìm hình dáng người thương sao chẳng thấy, anh lại suy nghĩ miên man và mặc cảm cho thân thể mình, tuổi “hơi quá già” so với người yêu, da lại đen nhánh như người Phi Châu, bàn tay trái co cứng lại không duỗi ra được vì bị tai nạn nghề nghiệp ngày trước, thì làm sao xứng với một người đẹp như Nguyệt Yên? Tội cho em yêu quá đi thôi. Anh như cây thông già cằn cõi không biết sẽ gục ngã bởi cơn gió giông ngày nào, thì làm sao mà mơ ước cùng em đi trọn hết đoạn đường tình còn lại. Anh quyết định, và vội khoát chiếc áo ca rô vào, luôn thể anh gỡ bông hoa hồng trắng ra khỏi ngực áo anh. Quá chua xót cho thân phận, anh ngồi nép mình vào tận góc cùng, và chỉ mong cho mình tan biến đi, để khỏi nghe lòng đau nhói vì mặc cảm thân mình quá xấu xa, sẽ gây buồn chán cho người mình yêu.

Anh không đành lòng nhìn thấy em thất vọng, anh không muốn thấy em buồn, anh không muốn thấy gương mặt em gợn nét ưu tư phiền não, em còn quá trẻ, em phải được vui tươi và hạnh phúc, và anh, anh muôn ngàn lần

không, anh không được phép làm em đau khổ.

- Hãy tha lỗi cho anh, Nguyệt Yến ơi! Anh không thể, không thể em ơi!

Và anh đau đớn tột cùng dứt khoát rời khỏi ghế, đi nhanh vào cuối phố không nhìn lại phía sau lưng một lần.

Anh đang chạy trốn một tình yêu, một tình yêu thánh thiện chỉ muốn cho người mình yêu tìm được hạnh phúc hoàn hảo.

Tạm biệt em yêu !

Tạm biệt Nguyệt Yến.

Mãi mãi tạm biệt người tình internet.

Bao giờ anh nhận được tin em lập gia đình, anh sẽ gửi lời chúc mừng.

Xin chào em.

Anh cúi đầu đi qua con đường dài hun hút, nắng chiều nhạt màu, bóng anh nghiêng ngả đổ.

.....

Cô gái ngồi trên xe lăn, có mái tóc dài đen huyền đối nghịch với gương mặt trắng đẹp của cô. Thỉnh thoảng cô gái liếc nhìn chiếc đồng hồ nhỏ đeo ở cánh tay để trần trắng mịn.

Gương mặt cô gái thoáng buồn, chiếc xe lăn không đến nơi hẹn, mà ngừng lại cách đó khoảng vài chục mét ở một xe nước mía. Uống nước và chuyện trò với cô chủ quán vui tánh:

- Em đẹp quá, chị là phụ nữ mà còn phải mê.

- Chị nói quá, làm em ngượng.

- Nhưng sao em lại..

Cô gái buồn buồn trả lời :

- Lúc nhỏ em bị sốt tê liệt, mặc dù gia đình đã hết lòng cứu chữa.

- Từ đó đến nay, em tiếp tục điều trị ?

- Lúc năm tuổi em không đi lại được, bây giờ có thể lần theo đồ vật trong

nhà để đi từng bước, nhưng khi ra ngoài phải sử dụng xe lăn.

- Em đã lập gia đình chưa ?

- Dạ chưa

- Cũng đâu có gì đáng ngại nếu gặp được người chồng thật sự yêu thương em.

- Chắc em không dám nghĩ tới chuyện đó nữa

Cô gái là Nguyệt Yên.

Lớn lên trong sự thương yêu của gia đình, nhưng lúc nào cô cũng sầu buồn và luôn mặc cảm cho thân phận tật nguyền của mình. Cô chỉ còn biết tìm vui qua trang thơ văn internet. Rồi một ngày cách đây mấy năm, một lời thư gửi đến cho cô, xin được kết bạn, ôi, sao mà hạnh phúc quá, còn có người làm bạn với một kẻ cô đơn đầy mặc cảm bệnh tật. Xin hãy tha thứ cho em, em đã dối không tiết lộ sự khuyết tật về mình, Và những ngày tháng qua đi trong sự cởi mở, khuyến khích nhau chân thành. Đến ngày cả hai như hiểu và thương nhau từ kiếp trước, đã nhận lời sẽ đi đến hôn nhân. Hôm nay là ngày hai người hẹn gặp để trao nhau những toan tính cho mai sau quyết định ngày thật sự sống chung.

Nhưng bây giờ, Nguyệt Yên lại lo sợ, ngày mai biết có còn nguyên vẹn mảnh tình khi anh biết mình khuyết tật như vậy ? Cô thấy tủi hổ cho thân mình. Thân tàn tật làm sao lo tròn trách nhiệm đối với chồng, với con, mà chỉ là gánh nặng cho người mình yêu thôi. Cô mãi ray rức về sự im lặng vì bệnh tật của mình. Đây có phải là sự dối trá đối với người mình yêu không ? Hay chỉ muốn thử thách lòng can đảm của cô với người yêu cô.

Nhưng rồi cũng vì mặc cảm một chân mang tật teo cơ, cô quyết định không thể nào chấp nhận để phiền lụy cho người thương, thà cô âm thầm rút lui trước, chứ không để khó xử cho người cô yêu

- Trung Kiên ơi, anh ơi ! Em dù có vạn khổ nghìn sầu vì phải quyết định xa anh, em cũng không thể để cho anh mang gánh nặng vào đời anh mãi được. Anh phải được hạnh phúc, anh phải gặp một người vợ hoàn toàn về thể chất cũng như về đức hạnh. Em xin rút lại lời hứa ngày nào với anh là chấp nhận làm vợ anh(anh đâu biết em mang tật) Anh hãy cho em xin lỗi anh vậy

Tạm biệt anh, tạm biệt !

Cô vội mặc vào người chiếc áo khoát hoa sắc sỡ những màu, cánh hoa hồng đỏ cũng được cho vào túi áo

Cô cho chiếc xe lăn đi nhanh.

Có tiếng của chị chủ hàng nước mía :

- Còn tiền thôi lại, cô ơi.

Nhưng cô không quay lại Đôi dòng lệ tủi thân phận lẫn dài trên đôi má xinh đẹp của cô.

Ngày nào được tin anh lập gia đình và sống hạnh phúc bên vợ đẹp con ngoan là ngày đó em sẽ gửi lời chúc mừng đến anh.

Anh hãy hiểu cho em, xin anh hãy quên chuyện tình mình, chuyện tình qua internet.

Trời bỗng đổ cơn mưa giông, cô gái đáng thương cô đơn âm thầm, đi trên chiếc xe lăn dưới cơn mưa bắt đầu nặng hạt.

12/9/2006

Hà Khánh Phương

Gửi Người Phương Ấy

Dù xa cách mấy trùng dương

Ở đâu cũng có quê hương trong lòng ()*

Đã bao nhiêu năm, tôi và người xa nhau. Cái xa nhau ngút ngàn chưa tìm lại được một lần. Tại ai, tại tôi, tại người ? Tôi làm sao biết được. Nhưng tôi lại nghĩ, có lẽ tại định mệnh, chúng mình có duyên mà không nợ nhau, chỉ vậy thôi.

Bước chân ngập ngừng, tôi đi qua con đường cũ, con đường thân quen ngày xưa chúng tôi có nhau. Sân trường giờ chỉ còn những khuôn mặt xa lạ, cây xanh, ghế đá, cảnh vật không mấy thay đổi, nhưng lòng tôi là cả một bầu trời đổi thay !

Ngày tôi được học lớp chuyên ngành (hàng ngang của công chức) chỉ hai năm là xong khóa học, ngạch trật khác nhau và thấp hơn người. Người học lớp cao (hàng dọc của sinh viên) bốn năm mới kết thúc khóa học , khi ra trường giữ chức vụ có khi là chánh sở (của tôi không chừng) có khi là một trưởng, phó quận, tùy theo điểm đậu. Ngày ngày chúng tôi gặp nhau tại bãi xe của viện (QGHC nằm trên đường Trần Quốc Toản) đâu có nói với nhau lời nào mà hình như ánh mắt của chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm rồi. Rồi

một dịp rất là tình cờ, ngày ấy tôi bất cẩn đánh rơi chiếc chìa khóa xe lúc nào không biết nữa, lóng ngóng mãi không biết làm sao trong lúc các học viên đã ra về hết, tôi vừa ra cổng học viện định nhờ bác bảo vệ trông hộ xe, thì người đã có mặt từ lúc nào và nói với tôi :

- Có chuyện gì vậy ?

- Không có gì đâu.

- Cô có cần tôi giúp gì không? Hình như bác bảo vệ đang muốn đóng cổng. Ngượng quá, khi không lại nói sự vô ý của mình cho người lạ nghe sao. Mà bằng không thì cứ thế nào đây, đúng là phụ nữ khi có việc gì đột xuất là không nhảy bén mà suy nghĩ ra. Bên tai lại nghe lời thúc giục :

- Sao, tôi giúp cô được không, đừng ngại gì hết, mình học chung học viện, hằng ngày đều gặp mặt, đâu phải là người lạ.

- Nhưng tôi có quen anh đâu.

- Tôi thì không lạ gì cô và hình như tôi đã quen cô từ kiếp trước.

- Tôi...tôi...

- Sao, ngại gì, cô cứ nói thẳng ra.

- Tôi... tôi...mất chìa khóa xe.

- Chuyện nhỏ, để tôi dắt xe cô ra ngã tư nhờ người mở khóa.

- Nhưng xe đã khóa cổ.

- Vậy để tôi ra đó chờ người vào mở khóa xe, sau đó làm chìa sau .

- Dạ, cảm ơn.

Lần đó, tôi về nhà trễ gần tiếng đồng hồ, vì tội bất cẩn mà còn phải mang ơn người dung.

Hôm sau, tôi cố tình đi học thật sớm để tránh mặt ai, nhưng vẫn gặp, và chỉ gật đầu là lủi vào phòng học ngay, khi về tôi cố nán lại để hỏi giảng viên những điều tôi chưa hiểu. Thật tình tôi chưa muốn ra về lúc này. Nếu rủi gặp mặt lại người thì biết nói gì đây, cũng tại mình lẩn thẩn quá, thôi đành chịu

khó một chút vậy. Về trễ một tí cũng chẳng sao, miễn là không gặp được người đã biết sự lơ đãng của mình. Không phải tôi là người hàm ơn rồi vội quên ơn đâu nha. Nhưng mà xấu hổ lắm, phụ nữ mà lại không cẩn thận gì hết, mắc cở chết được. Tôi vô tư lái xe trở về nhà, mà bên tai lại nghe lời ai nói thật nhỏ :

- Làm sao mà về trễ vậy ?

Quá ngạc nhiên, tôi quay lại bắt gặp một nụ cười duyên dáng và thật tươi đang chào tôi! Thật là uổng công tôi né tránh, nhưng tôi cũng vui vẻ trả lời “người ơn” :

- Có chút việc vậy mà.

- Cho phép tôi đi cùng đường cô nha.

- Đâu phải đường của riêng tôi đâu.

- Vậy à, gần tới nhà cô rồi đó.

À, thì ra mi đã đi theo để biết nhà ta rồi. Sao mà nhanh thế. Lần sau sẽ không thềm nói chuyện gì đâu, lại nữa ngoài đường chạy xe song song nguy hiểm quá, mi không biết sao?

Rồi cứ thế tôi một mạch chạy xe về nhà không nói thêm lời nào. Vậy mà có yên thân đâu, ngày nào cũng gặp mặt, cũng thấy nhau, cũng cái gật đầu chào người – người ơn mà.

Một thời gian sau, chúng tôi quen nhau. Ban đầu vì nể lời mời, chúng tôi có vào quán uống nước giải khát một đôi lần. Sau rồi tới những quyển sách, truyện, tiểu thuyết dịch, làm nhịp cầu thông cảm cho chúng tôi thân nhau hơn. Những giờ nghỉ cách khoảng giữa tiết học, chúng tôi thường đứng trên hành lang của giảng đường, hoặc ngồi trên băng đá, hay đi bách bộ dưới những hàng cây có tàng rộng lớn tỏa bóng mát trong học viện.

Chúng tôi quen và thân nhau chưa được bao lâu, tôi bị một tai nạn giao thông ngay trước cửa bệnh viện Métropol trên đường Trần Hưng Đạo, và đã

được các bác sĩ nước ngoài cứu chữa kịp thời, sau mười mấy tiếng đồng hồ được chuyển vào bệnh viện Chợ Rẫy điều trị nội trú mấy tuần lễ, và thời gian mười mấy tháng điều trị ngoại trú.

Khóa học của tôi chỉ có hai năm, nhưng vì tai nạn, tôi phải học và nghỉ để dưỡng thương, tổng cộng trước sau đến bốn năm. Trong thời gian này, người vẫn đến thăm tôi với một tình cảm của một người bạn thân hơn ngày nào.

Với những năm tháng tôi và người đã vượt qua mức tình cảm bạn bình thường, chúng tôi có những buổi hẹn đi chơi, ăn uống, xem phim, dã ngoại như câu cá ở Tân Thuận, đạp xe ra xóm vịt ở Q8, chèo thuyền ở Bình Quới (có người nắm sợi dây đưa đi, cho thuyền khỏi lật)

Những buổi lễ chùa trong những ngày Rằm với những bông hoa sen tinh khiết và tươi thắm, chúng tôi khấn nguyện với đấng thiêng liêng kết hợp cho chúng tôi được trăm năm tơ hồng.

Người thích hoa sen và thường nói :

- Hoa sen tươi thắm và tinh khiết như tên em, như tình của chúng mình.
- Nhưng tên em là Bạch Liên chứ đâu phải như cánh hoa hồng liên này.
- Hồng hay bạch gì cũng đẹp, anh thích hết cả hai, hoa và người.
- Nhưng anh không sợ em bị xe tông rồi khủng bất tử sao?
- Đẹp người lại đẹp nét mới quý chứ.
- Cho anh ở đó mà nói đẹp với không đẹp, em về mất tiêu rồi.

Tôi bỏ anh đứng đó một mình, và đi gần như chạy nhanh ra cổng chùa, mặc những lời kêu vói của anh.

Rồi anh cũng hồi hả chạy theo tôi, trên tay không quên cầm những bông hoa sen mà ở chùa, nhà sư mới vừa cho lộc. Về đến nhà, anh còn cẩn thận cắm những hoa sen vào bình rồi dâng lên bàn thờ của ông bà tôi với tấm lòng thành kính của một cháu rể tương lai. Tôi và người đã có những giây phút thật đẹp bên nhau, không vướng bận những bon chen vật chất xen vào. Cả

hai chúng tôi vẫn còn vẹn giữ mối tình nồng thắm, chưa ai muốn đi đến hôn nhân vội, nên đã thỏa thuận chờ vài ba năm tới mới quyết định việc chung nhà.

Thời gian đầu người được bổ nhiệm làm quận trưởng ở một quận nhỏ trong thành phố Sài Gòn, nhưng chỉ vài năm sau người được về giữ chức vụ quận trưởng một quận lớn, có bề mặt kinh tế tầm cỡ trong nội thành Sài Gòn của ngày trước. Tất cả những khó khăn mà gia đình tôi phải gánh chịu về đủ phương diện, từ việc trong nhà cho đến ngoài xã hội, người đều nhiệt tình giúp đỡ, người đã ém nhẹm việc cậu em tôi trốn quân dịch nhiều năm.

.....

Năm 1975, miền Nam hoàn toàn thay đổi.

Người đã rời xa tôi, rời xa đất nước quê hương để lại một mẹ già đầu tóc bạc phơ. Những tất bật của cuộc sống và những trông ngóng đợi chờ vô vọng đã khiến người mẹ già của người mỗi mòn mỏi nhớ thương, chỉ vài năm sau đã qua đời mà vẫn chưa nhận được tin tức, thư từ, chưa nhận được cái vuốt mắt của đứa con độc nhất mà lúc nào bà cũng nghĩ còn bé và dại khờ, cho dù hằng ngày tôi vẫn viếng thăm, chăm lo, an ủi bà, như một con dâu săn sóc cho mẹ chồng, một người mẹ thật sự cô đơn vì mất con. Theo năm tháng gia đình tôi cũng có những người thân gửi xương thịt vào lòng đất để mãi mãi đi vào cõi hư vô vĩnh hằng.

Những tình cảm, những ân cần người đã dành cho tôi, cho gia đình tôi thật là nhiều, thật nhiều... tôi nhớ mãi làm sao quên được, làm sao nói cho hết được những gì của ngày ấy. Đã bao nhiêu năm, người chưa một lần về lại quê nhà, chưa một lần thư từ liên lạc, hỏi thăm. Không biết người còn hay mất, tôi đã nhiều lần nhắn tìm, vẫn không được tin gì ngoài những ngóng trông vô vọng. Người có biết người mẹ mà người rất quý trọng và thương yêu với tình thương cả cha lẫn mẹ kể từ khi cha người mất lúc đứa con trai

chỉ vừa được mấy tuổi, mà đã từ lâu người mẹ ở quê nhà đã qua đời, đã không còn sầu nhớ đứa con không có ngày về để cư tang báo hiếu mẹ, và người vợ chưa kịp cưới vẫn ngày ngày cô đơn trông ngóng người xưa luôn phải đối phó với bao nhiêu nghiệt ngã của cuộc đời đầy gió táp mưa giông vẫn luôn vượt qua cơn bão lòng.

** Thơ Kiên Giang - Hà Huy Hà*

Ngậm Ngùi Gió Cát

Tôi căn dặn người lái xe honda ôm, chờ tôi ở đầu đường.
Đứng trước căn nhà (anh nói căn nhà sẽ là tổ ấm của chúng tôi, khi tôi sẽ là vợ anh) đã mấy mươi năm vẫn không có gì thay đổi trong mắt tôi.
Tôi bây giờ thật sự bối rối lẫn xúc động.

*

Ngày đó, khi tôi trao tặng anh bức tranh “Mã Đáo Công Thành” ngày anh chỉ mới năm đứa trong nhóm chúng tôi đến dự tân gia.

Anh đã đưa riêng mình tôi xem toàn cảnh căn nhà, này là phòng khách, phòng ăn, phòng tắm, nhà bếp, sau cùng là phòng ngủ có tủ âm tường (anh đã dốc hết tâm trí vào việc thiết kế căn nhà để chuẩn bị khi chúng tôi sẽ là vợ chồng)

Anh nói :

— Đây là ngôi nhà tình ái của chúng mình.

Tôi rất sung sướng và hãnh diện vì có người yêu, người chồng (trong tương lai) rất mực chịu đựng và thương yêu tôi hết lòng và thật tình.

Nhiều năm trôi qua, chúng tôi trong sự thương yêu, chở che, đưa đón.

Gia đình hai bên đều rõ chuyện của chúng tôi và không phản đối.

Tình yêu của chúng tôi thanh khiết chưa vẩn đục chuyện “phạm tặc thương tình”.

*

Sau ngày đất nước thay đổi năm 1975.

Chúng tôi, mỗi đứa bạn chuyện cơm áo gạo tiền, đã chùn bước trước dự định thành lập gia đình của cả hai chúng tôi ngày nào.

Anh chuyển công tác về miền Tây (Cao Lãnh)

Anh thường xuyên về thành phố thăm tôi, hoặc nhờ bạn mang thư gởi về cho tôi. Cũng có lần anh đưa tôi và đưa em tôi về nơi anh đang làm việc để thăm và ở lại nơi anh một, hai ngày.

Trong mùa nước nổi, tôi và đứa em có về thăm anh phải đi bằng tàu đò. Việc di chuyển trong thị trấn lúc bấy giờ phải dùng xuồng tam bản. Bàn làm việc của anh phải kê lên bộ ván gỗ.

Thời gian này, anh thường bàn với tôi chuyện thoát ly gia đình, cũng như việc thoát ly khỏi quê hương đất nước.

Tôi mãi chần chừ, vì còn bận lòng với gia đình.

Thời gian vẫn trôi qua trong sự khắc khoải chờ mong.

Những lần anh về thăm tôi ban đầu chỉ cách tháng, sau thưa dần vì tôi đã biết việc đi lại rất khó khăn, vùng anh ở trời nước mênh mông, vận chuyển thức ăn hoặc xe đi về thật là vất vả khó khăn, thời ấy xăng dầu rất hiếm, nên tôi cũng không thắc mắc gì nếu anh có về chậm trễ nhiều ngày.

Thế rồi cũng có ngày anh về thăm tôi, chúng tôi bên nhau, khi thì uống nước giải khát buổi sáng, lúc ăn bánh cuốn Tây Hồ ở đường Đinh Tiên Hoàng, bánh xèo Đình Công Tráng buổi chiều, bao nghi vấn đã giải tỏa được bởi những lời nói, những thương yêu, những săn sóc anh dành cho tôi (đổi những bữa ăn cơm độn bobo, khoai lang, khoai mì, bằng những bữa cơm quán đầy ắp thương yêu)

Và...

Một lần, tôi đến nhà người bạn công tác chung với anh (người bạn anh vừa mang quà anh gởi về cho tôi hôm qua) để gởi cho anh lá thư.

Tôi không gặp được người bạn anh, anh ấy đi vắng.

Tôi chỉ gặp mẹ anh bạn. Bà vô tình hay cố ý (bà đã biết chúng tôi nhiều năm qua) đã cho tôi biết anh đã ăn hỏi vợ mấy tháng nay.

Tôi lúc đó không còn là tôi nữa.

Tôi bỏ cả buổi làm việc, chạy ngay về nhà bố mẹ anh để hỏi sự việc.

Người cha nói :

_ Nhiều năm qua, cậu ấy cứ thoái thác việc vợ con, nhưng bây giờ có gia đình hứa lo mọi việc đi đứng, nên cậu đã ăn hỏi.

Tôi chỉ nghe được bấy nhiêu, người tôi như từ cõi chết trở về.

Khổ sở lắm, tôi phải đến phòng khám của cơ quan, để chích thuốc và nhận

một giấy nghỉ bệnh ba ngày. Làm thủ tục nghỉ bệnh nộp cho tổ chức xong, tôi như ngây như dại, phải trải qua bao đoạn đường vất vả từ xe đò, rồi tới ghe, tới xuống, chỉ mong mau chóng gặp tận mặt anh và để nghe anh lý giải. Cũng những thương yêu ngày nào, anh từ tốn giải thích anh không quên tình yêu của chúng tôi, nhưng vì ước nguyện của anh muốn bay xa hơn, nên anh cũng đau lòng chọn con đường đã chọn vừa qua. Và anh cũng cho tôi biết ngày cưới gần kề, theo con nước để cả gia đình vợ và anh ra đi.

— Em cho anh nợ lại em ngày đoàn tụ.

— Đến bao giờ hả anh?

— Nếu việc thành, ngày ấy không xa.

— Nghĩa là bây giờ em đã mất anh?

— Chỉ xa mặt chứ đâu cách lòng.

— Nhưng anh sẽ cưới vợ hợp pháp.

— Đó chỉ là hình thức pháp lý.

— Còn em?

— Chúng mình còn tình yêu.

— Còn ngược lại?

— À, em muốn nói việc ra đi của anh bị thất bại?

— Em không có ý đó.

— Sau hai tháng anh sẽ lo cho em một gia đình như ý.

— Em không chấp nhận làm vợ bé của anh.

— Em...

— ...

— Thế xác anh gởi nơi khác, nhưng hồn anh, em giữ.

— Có phải đàn ông (xin lỗi các ông) chỉ biết sự nghiệp, trong khi phụ nữ chúng em khi yêu chỉ biết dành trọn tình cảm của mình cho tình yêu. Suốt đêm đó chúng tôi ngồi dưới gốc mai già cằn cỗi và ngập nước, tôi phải chịu muỗi đốt trong khi tay anh cứ quạt đuổi muỗi cho tôi liên hồi. Có một hai lần tôi ngất đi vì khóc quá nhiều. Anh thì cứ dỗ dành và cho tôi uống nước chanh để tôi được tỉnh táo. Tôi dứt khoát ra về khi vừa tờ mờ sáng, có chuyến tàu đò đầu tiên chạy ngang qua, mặc dù anh cố giữ tôi lại. Còn gì nữa đâu mà mong mà đợi.

Thôi từ đây là hết rồi.

Anh đi đường anh.

Em đi đường em.

Tình nghĩa đôi ta chỉ thế mà thôi.

Và...

Lòng tôi đã chết lịm từ đó.

Anh và người bạn (bạn chung của chúng tôi) cũng có vào bệnh viện thăm tôi, khi tôi vừa được bác sĩ cứu sống sau bao nhiêu giờ dật dờ trong phòng

cấp cứu của bệnh viện, lúc mới ra phòng hồi sức.
Nếu tôi có chết, cũng không thay đổi hiện trạng nơi anh.

*

Sau ngày cưới, anh đúng hẹn, anh trở về gặp tôi và xin nói lời hẹn ước ngày nào.

Anh cho biết gia đình vợ đã không đá động gì đến việc đi đứng như đã hứa (vợ anh là một dược sĩ, điều này tôi đã biết qua những người bạn)

Dĩ nhiên tôi đâu bằng lòng lời cầu xin của anh.

Ngày tháng sao vô tình bước qua nỗi đau khổ của tâm hồn tôi...

Chúng tôi cũng thỉnh thoảng tình cờ gặp nhau ngoài phố, cũng cùng ngồi ở quán nước để hỏi thăm nhau về hoàn cảnh sống hiện tại của nhau. Sau thời gian sống dờ chết dờ, tôi đã tìm lại được cân bằng cho tâm hồn, nên việc gặp anh tình cờ, tôi coi như gặp một người bạn bình thường.

Lòng tôi thật sự giá lạnh.

Anh cho tôi biết cuộc sống gia đình anh hiện tại, vợ chồng anh coi như hai chiếc bóng chung một gia đình, anh đã cố gắng làm tròn nghĩa vụ một người chồng, ngược lại, vợ anh vẫn còn giữ những lá thư của tôi (những lá thư tôi đã gởi cho cô ấy, nói rõ mối tình của chúng tôi, để thiết tha xin cô ta hãy từ chối cuộc “ hôn nhân tương xứng” về địa vị xã hội và học vị) vợ anh vẫn lặng lẽ sống không trọn nghĩa dẫu con, không vẹn đạo vợ chồng. Cô ấy băng giá với mọi người trong gia đình chồng. Có lẽ cô ấy thâm thía mãi câu tôi nói sau lần gặp giữa tôi cùng cô ấy:

— Tôi trả cho chị người chồng, nhưng tôi sẽ mang đi người tình của tôi.

Tôi hỏi ấy nói câu đó có phải vì bồng bột không ?

Tôi có phải là kẻ gián tiếp đã làm nguội lạnh bếp lửa gia đình của anh ?

Nếu đúng như vậy, tôi thật sự xin lỗi anh.

Tôi dù có đau khổ cũng không muốn anh mất hạnh phúc.

Đôi mắt anh nhìn tôi đã làm tôi bối rối (sau bao năm, tôi vẫn còn bối rối sao)

Miệng tôi nói lời chưa kịp suy nghĩ :

— Đó là con đường anh lựa chọn. Mong anh đừng để người vợ phải khổ đau vì thiếu sự quan tâm của chồng.

— Anh xin lỗi em.

— Muộn rồi.

— Cho đến giờ này em vẫn chưa lập gia đình, anh...

— Đừng khơi lại đống tro tàn.

— Em.

_ Tạm biệt.

*

Bây giờ, tôi có trách anh, thì được gì ?

Mấy mươi năm qua, tôi vẫn vậy, vẫn cô đơn, tâm hồn tôi vẫn chết từ ngày ấy.

Và thân xác tôi vẫn sống, sống những ngày dài không ý nghĩa.

Còn anh bây giờ đã nằm xuống, đã từ giã cõi đời (vui, buồn gì chỉ có anh biết)

Không còn bon chen danh lợi, tranh giành chức quyền, xuôi tay, nhắm mắt, cái nút áo còn phải cắt bỏ lại. Anh có biết gì không ? Những năm trước đây, tuy xa nhau, nhưng chúng tôi vẫn có những bạn bè thông tin cho nhau (những gì về anh, tôi hình như bị bắt buộc phải nghe, những điều này tôi không muốn nghe) vì mối quan hệ của chúng tôi ngày trước. Qua bao năm tôi vẫn thường thăm mẹ anh (khi vợ chồng anh không có nhà), vẫn gửi quà đúng ngày giỗ bố anh hằng năm (nhờ người mang đến, mẹ anh và anh đều biết) và trong thâm tâm tôi thành kính và âm thầm gửi đến nén nhang cho bố anh - người quá cố.

Bây giờ,

Cũng tại căn nhà này. Anh im lặng nằm trong cỗ quan tài được đặt giữa phòng khách – nơi ngày xưa năm chúng tôi đã nâng ly chén anh chén chị - chúc cho anh và tôi sẽ hạnh phúc trong những ngày sắp tới.

Tôi không muốn vào nhà hay đứng hơn nơi gian phòng anh đang chiếm hữu trong lúc này (mặc dầu không ai xa lạ với tôi) tôi chỉ muốn lặng lẽ chào từ biệt anh, chào từ biệt thân xác, xương thịt anh mai này (sẽ thối rữa) vùi chôn dưới mấy thước đất ngoài nghĩa trang hoang vắng, lạnh lẽo và vô tình.

Còn tình anh của khối óc, nồng nàn của ánh mắt, thương yêu của trái tim, quyến rũ của lời nói, vuốt ve của đôi tay, tất cả tình yêu của anh, tôi đã chào và trả lại cho anh từ ngày anh bội ước – dù bất cứ lý do nào - mấy mươi năm qua rồi.

Coi như anh đã trả xong nợ đời, trả xong nợ tình cho tôi. Tôi nghe đau xót và cay đắng, mắt như cay hơn, môi mặn và khô rát hơn.

Có lẽ giờ này anh thanh thản ra đi ?

Và tôi, cũng cầu chúc linh hồn anh sớm siêu thoát (theo thuyết luân hồi) nơi cõi hư vô.

Tôi sẽ không khóc cho anh, để tiễn biệt anh được nhẹ nhàng ra đi mà không còn nợ nần gì tôi.

Chào anh !

Lần này tôi không nói lời tạm biệt anh nữa đâu.
Chỉ một lần này thôi.
Vĩnh biệt anh!
Vĩnh biệt!

24/7/2006

Hà Khánh Phương

Nguồn: Nguyệt san Giao Mùa
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 01/10/2008 11:56:54 CH